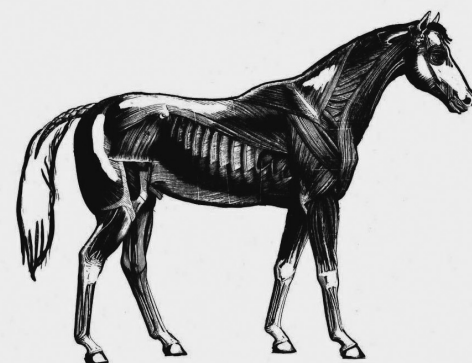
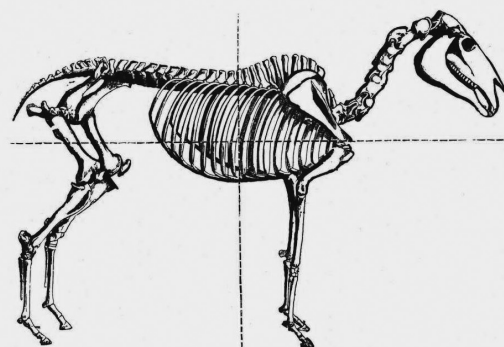

Silnego i bardzo dobrze czytającego zachowania konia i przewidującego reakcje zwierzęcia na bodźce zewnętrzne tak, aby koń i pacjent mieli zagwarantowane w miarę możliwości komfortowe warunki podczas zajęć. Musi on ograniczyć do minimum ryzyko mogące wystąpić podczas jazdy i zapewnić możliwość prawidłowego i bezpiecznego wykonywania ćwiczeń podczas przebiegu terapii. Pomaganie pomocnika polega na bezpośrednim kontakcie z koniem, stałej czujności i skupieniu podczas jazdy czasem w razie zaistniałej konieczności pomocy przy przeprowadzeniu ćwiczenia. Przy asekuracji „z góry” hipoterapeuta nie ma pełnej możliwości oceny zachowania konia gdyż jego cała uwaga

jest skupiona na pacjencie i utrzymaniu go na koniu. I tu rola pomocnika jest istotna - wspólne zaufanie gwarantujące pozytywny przebieg zajęć. W tym zespole pełni on niezwykle rolę współdziałając z hipoterapeutą daje możliwość bezpiecznej i prawidłowo przebiegającej hipoterapii a hipoterapeucie możliwość skupienia się wyłącznie na pacjencie. Jest wiele czynników o które należy zadbać podczas hipoterapii w aspekcie ich jakości i funkcjonalności by móc dawać jak najlepsze efekty rehabilitacyjne w jak najbardziej komfortowych warunkach pracy. Należy uczynić wszystko dla możliwości oferowania najlepszych rezultatów dla pacjenta.

Anna Krężolek

Umiejętności konia istotne w hipoterapii

- * Mała wrażliwość w okolicy lędźwi, uszu, ogona, słabizny.
- * Nie reaguje gwałtownie na owady (nie trzepie głową).
- * Akceptuje obciążenia szyi i zadu.
- * Akceptuje zmiany położenia pacjenta i jego dużą ruchliwość jak również podwójnego jeźdźca (terapeuta i pacjent na koniu).
- * Akceptuje łapanie za uszy, podnoszenie ogona, poklepywanie, drapanie, ciągnięcie.
- * Dobrze chodzi na łożu niezależnie od strony.
- * Akceptuje gimnastykę na koniu.
- * Porusza się jednostajnym sprężystym tempem.
- * Sęp rytmiczny, regularny i spokojny bez potykania się i zatrzymywania bez powodu, częstotliwość stępu 80-110 kroków na minutę. Łagodne zmiany tempa, zatrzymywanie się i ruszanie, miękko wchodzi w zakręty.

Koń do hipoterapii powinien być:

- * Zdrowy o prawidłowym chodzie i budowie ciała.
- * Niepłochliwy i spokojny o zrównoważonym temperamencie i łagodnym usposobieniu.
- * Opanowany i nietchórzliwy, nie powinien się bać piłeczek, woreczków, gumek do włosów, wózków inwalidzkich, lasek, podjazdów, ramp.
- * Dobrze tolerujący dźwięki, krzyki, hałasy, kolory, światło, lampy, cienie, owady, gwałtowne ruchy.
- * Wytłumiony instynkt, brak tendencji do ucieczki, odchodzący spokojnie od stajni, tolerujący prace na hali i na otwartej przestrzeni, reagujący na inne konie.
- * Nie posiadający nałogów, narowów nie gryzący, nie kąpiący, bez wierzgania i brykania, „stawania dęba”.
- * Bezpieczny i łatwy podczas obsługi stajennej, przy codziennym czyszczeniu boksu, nie tuli uszu, robi miejsce przy wejściu do boksu, grzeczny przy czyszczeniu i rozcyszczaniu kopyt.
- * W stosunku do ludzi ufny, „lubiący” dzieci i akceptujący obcych.